

A romantic couple embracing in a scenic landscape. The woman has long dark hair and is wearing a dark top and jeans. The man is wearing a dark t-shirt and jeans. They are standing in front of a rocky, mountainous landscape under a blue sky with soft clouds.

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

METSIKUD

SALADUSED JA VALED

SÜDAMED

Sharon Sala
Wild Hearts
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2015 by Sharon Sala
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B10320016
ISBN 978-9949-82-013-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Lapsepõlvkallimad on esimesed ja kõige paremad, sest armastus on uus ja rikkumata. Ehkki enamik neist suhetest ei kesta täiskasvanueani ja esimesest kallimast ei saa meile partnerit kogu eluks, jääb talle meie südames eriline koht.

Pühendan selle raamatu oma esimesele armastusele, oma Bobbyle, kes ilmus uuesti mu ellu siis, kui teda kõige rohkem vajasin. Veetsin temaga koos kaheksa tõeliselt imelist aastat oma täiskasvanuelust, enne kui vähk ta minult võttis. Ta oli minu esimene armastus ja jääb ka mu viimaseks armastuseks.

On asju, mida ei saa asendada.

PROLOOG

Mystic, Lääne-Virginia

Mai 1980

TAEVAS oli must nagu saatan, viski ja seksi lõhn beebiroosas Cadillacis sama vänge nagu okse lehk juhiistme taga põrandamatil. Spidomeetri osuti oli saja kümne peal, aga ikkagi tulid nende taga sõitva auto esituled üha lähemale.

Kaheksateistaastase Connie Bartletti sõrmed olid tema tuttuue koolilõpukingi rooli ümber klammerdunud ja ta jõllitas päranisilmi asfalttee keskel olevat valget joont, ise täiest kõrist karjudes.

Tema poiss-sõber Dick Phillips oli istmel põlvili ja küünitas üle seljatoe tagaaknast välja vaatama. Nagu Connie, nägi ka tema lähenevaid autotulesid.

„Kiiremini, Connie, kiiremini! Ta saab meid kätte!”

„See ei lähe enam kiiremini!” hüüdis tüdruk.

Ta keeras paremale, siis jälle vasakule, nii et tema kaassõitjad paisati autos kord ühele, kord teisele poole. Ta püüdis järgida valget joont maantee keskel, kuid ta oli roolis purjuspäi, ehkki tema issi oli selle ära keelanud.

Betsy Parr, kellel oli kolm õlut ja suurem osa Jack Daniel'si viski-pudelist hinge all, oli tagaistme juures käpuli põrandal ja ropsis oma sisikonda välja. Tal läks auto tagaistmel sõites alati süda pahaks. See, et ta oli purjus ja surmaohus, tegi asja veelgi hullemaks.

Tema peika Paul Jackson, kes oli ära trimbanud kolm ülejäänud õlut Betsy kuuspakist ja ülejäänud osa Jack Daniel'si pudelist, oli pildituna

tema kohal istmel ega teadnud midagi toimuvatest dramaatilistest sündmustest ega ohust.

Dick tagus nüüd kätega vastu istet ja karjus. „Ta jõuab järele! Ta jõuab järele! Ta tapab meid ka ära! Mida me teeme?”

Betsy oigas, kui süda jälle pahaks läks, kuid enne, kui ta jõudis oksele hakata, kaldus auto hooga kõrvale ja ta paiskus seljaga vastu ust. Liiga hirmul, et üles vaadata, hakkas ta rusikatega vastu Connie istme seljatuge taguma.

„Jumal küll... Connie, pea kinni, palun, pea kinni! Me saame surma!”

„Me peame edasi sõitma!” karjus Dick. „Ta nägi meid kõiki. Me peame enne politseisse jõudma, muidu ta süüdistab meid selles, mida ta tegi!”

„Me oleme purjus. Nad süüdistavad niikuinii meid,” halas Betsy.

„Jää vait! Jää vait!” karjus Connie. „Sa nägid ju, mida ta tegi! Me kõik nägime!”

Betsy ei suutnud uskuda, mis toimus. Kaksteist pikka aastat koolipingi nühhkimist, et keskkool viimaks ära lõpetada, ja kolm tundi pärast diplomite kättesaamist peavad nad surema. Tema ainus lohutus oli, et ehkki ta oli pidanud selleni jõudmiseks end täis jooma, ei sure ta vähemalt neitsina.

Järsku hakkas auto küljele libisema.

„Connie! Võta jalg gaasipedaalilt ära!” kisendas Dick.

Selle asemel keeras Connie rooli järsult teisele poole ja äkitselt olid nad õhus. Tema jalg oli ikka veel gaasipedaalil, mootor möirgas nagu raketi reaktiiv, kuid lendamistunne, mis kestis küll vaid hetke, oli tõeline.

Paul Jackson ärkas just siis, kui auto rattad tõusid asfaldilt õhku, ja nägi Betsy jalga oma rinnal.

„Mida põrgut?” oigas ta, kummardus siis ja oksendas nad mõlemad täis. Selsamal hetkel põrutas roosa Cadillac ninaga vastu puud.

Connie lendas läbi esiklaasi, maandus näoli kapotil ja jäi lebama katki läinud radiaatorist üles kerkivasse aurupilve.

Dick kukkus peaga vastu armatuurlauda, sai otsaesisele haava ja vajus põrandale, jäädes löksu armatuurlaua ja istme vahele, mis tema ümber kokku kägardus.

Betsy paiskus läbi tagaakna pakiruumi luugile ja kukkus veidi maad eemale maha, mattudes summutitorust tulevasse tossu.

Tagumine uks tuli löögi mõjul lahti, Paul paiskus vastu lähedal-asuvat kivirahnu ning sai käe-, õla- ja koljuluumurru.

Nagu sellest olnuks veel vähe, murdus löögi mõjul suur kuivanud puuoks ja kukkus Conniele peale, ehkki seda polnud enam vaja. Ta oli juba teises ilmas.

Mõni hetk hiljem valgustasid õnnetuskohta autotuled, kui teine auto lõpuks järele jõudis. Juht aeglustas sõitu ainult nii kauaks, et olukorda hinnata, teha järeldus, et nad on surnud, ja kaduda seejärel öösse.

BETSY Parr ärkas ereda valguse ja väljakannatamatu valu peale. Ta kuulis oma ema häält, milles kõlas lausa käegakatsutav hirm. Ta kuulis oma isa ja seejärel kõõksumist ja oigamist. Tal kulus hetk mõistmaks, et neid häáli tegi ta ise. Ta kuulis oma ema hüüdeid, et keegi ometi midagi teeks, ja siis valu kadus ning ta vajus teadvusetusse.

KESKHOMMIKUKS olid uudised õnnetusest linnas kulutulena levinud. Üks Mystici keskkooli värsketest lõpetanutest oli surnud ja veel kolm raskelt vigastatud.

Kõik olid vapustatud, kaasa arvatud teise auto juht, kes oli olnud nii kindel, et nad kõik olid surma saanud. Ta mõtles põgenemise peale. Ta mõtles, kas peaks lagedale tulema looga, et süü esimesena nende peale veeretada, ning otsustas siis oodata ja vaadata, mis saab. Nad võivad ju veel surra.

Ja kui šokk ja draama olid möödunud ning kuulujutud juba ammu vaibunud, oli just ootamine see, mis ta päästis.

Connie Bartlett viis kõik, mida ta teadis, endaga hauda, kolm ülejäänut aga olid olnud nii purjus ja said nii raskeid peavigastusi, et kui neid hiljem üle kuulati, ei mäletanud nad midagi sellest, mis juhtus pärast diplomite kättesaamist. Kolm järgmist tundi nende elust olid justkui minema pühitud.

Tema tuleviku oli päästnud saatuse vääratus, tänu millele tasusid ka kõik tema teised teod ära.

ÜKS

DICK Philllipsi päeva algust märkis kanade kaagutamine ja aeg-ajalt mõne pahase kuke protestihäälitsus, kui mees asus oma hommikuste toimetuste juurde. Ta avas kanakuudi ukse ja hakkas kanadele toitu puistama, seejärel aga suundus mune kokku korjama, naerdes tormamise üle, mis lahti läks.

Mõni aasta tagasi oli tema naisel Marcyll tulnud isu kanu kasvatada, nii et Dick oli ehitanud tema rõõmuks kanakuudi ja toonud talle mõned kanad, siis aga naine suri. Hiljem ei suutnud mees neist loobuda ja nii nad jäidki alles. Aja jooksul kanakari kasvas ja praeguseks oli tal üle neljakümne muneva kana ning ta müüs munade ülejäägi regulaarsetele klientidele, kes tulid tallu neid oma perede tarbeks ostma.

Ta viis värsked munad lauda ossa, mida ta kutsus munaruumiks. Mees hoidis oma paremat õlga. Ta oli eelmisel nädalal halvasti kukkunud ja uskus kindlalt, et oli midagi tähtsat ära rebestanud. Ta ei saanud kätt üle pea tõsta ja raskuste kandmine tegi valu, kuigi töö ootas tegemist. Ta seisis töölaua juures, mune sorteerides, puhastades ja karpidesse ladudes, seejärel viis need ruumi tagaosas asuvasse väikesesse sahvrisse.

Ta oli just tulnud õue hooneid ühendava varikatuse alla ja valmistus minema lehma toitma, kui kuulis auto mürinat. Ta jäi uksele seisma, sügades hajameelselt oma otsmikul olevat vana armi, ja tõstis siis juhti ära tundes tervituseks käe, mõeldes tulija käes olevat suurt kotti nähes, et saab suurest hulgast kaubast lahti.

„Terekest, kuidas läheb?” hõikas ta. „Tuled munade järele?”
„Paarkümmend tükki, palun.”

Dick pööras ringi, et sahvrisse munade järele minna, teadmata, et mees oli võtnud kotist pika punutud köie, mille otsas oli silmus. Dick kuulis selja taga samme, kuid enne, kui ta jõudis ringi pöörata, oli silmus tema kaela ümber.

Mees tõmbas järsult köiest ja Dick kukkus selili, maandudes raskelt kuklale, nii et ta hing jäi kinni ja õlg sai uuesti viga. Dick oli šokis; ta ei saanud aru, mis toimus. Ta kõrvus kumises ja ta ei osanud midagi peale hakata. Teadmata, mis tema selja taga toimus, asus ta silmuse kallal pusima.

Mees oli sidunud köie teise otsa raskuse ja kui ta selle üles viskas, lendas see üle laetala tema kätte tagasi, otsekui oleks ta seda liigutust päevade kaupa harjutanud. Siis hakkas ta eemale heinalaka poole jooksma ja kui köis tõmbus pingule, niideti Dick sellise jõuga jalult, et tal läks hetkeks pilt eest.

Just seda ajapikendust mõrvar vajaski. Ta jõudis lakapealsele viiva redelini ja hakkas kärmelt üles ronima, köis hammaste vahel. Ta vaatas korraks alla ja ta süda jättis löögi vahele. Dick polnud mitte ainult teadvusel, vaid püüdis end jalule ajada. Hetkegi kaotamata lükkas mõrvar köie ühe redelipulga vahelt läbi ja seejärel hüppas.

Kui ta alla langes, tõsteti Dick õhku, nii et tema jalad jäid betoonpõrandast poole meetri kõrgusele kõlkuma.

Dick ägas ja rabeles, kui mees mässis köie suurema jõu saavutamiseks endale ümber vöö ja hakkas Dicki veelgi kõrgemale tõmmates tagasi redeli poole jooksma, et köis kinni siduda.

Dick rippus nüüd maast peaaegu kahe meetri kõrgusel. Ta hakkas näost siniseks minema, tema silmad tungisid pealuu seest välja ja ta käed vehklesid abitult, kui ta survet vähendada püüdes meeleheitlikult köit rebis.

„Sure juba, kurat võtaks,” pomises mees. Ja siis, hetkelises kärsi-tushoos, jooksis ta Dicki jalgade juurde ja hüppas.